

může požadovati. Jde tedy o spor již jen o výši a spadá proto věc podle § 15 všeob. poj. podm. pro úrazové pojištění jednotlivců do výlučné příslušnosti rozhodčího soudu tam uvedeného, na němž bude, by stanovil výši nároku podle míry jím zjištěné invalidity. Správné jest tudíž usnesení prvního soudu, a bylo proto dovolacímu rekursu vyhověno a usnesení to obnoveno, ovšem se změnou shora uvedenou.

Čís. 8836.

Předměty bytového zařízení, jichž dlužník potřebuje k tomu, by mohl byt i se zařízením pronajímati, nejsou podle § 251 ex. ř. vyloučeny z exekuce.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1929, R I 176/29.)

K vydobytí peněžitě pohledávky byly zabaveny předměty bytového zařízení. Návrhu dlužníka, by některé ze zabavených předmětů byly z exekuce vyloučeny, ježto jich prý dlužník nutně potřebuje, soud prvního stupně vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Rozsudkem ze dne 25. dubna 1928 bylo právoplatně vysloveno, že jest dlužník povinen, dodržeti nájemní smlouvu s S-em, nemíti podnájemníky a zrušiti podnájemní poměr s Františkou M-ovou. Dlužník nemůže proto vymáhajícimu věřiteli namítati, že nutně potřebuje zabavených předmětů zařízení k výkonu zapovězeného výdělků podnájemem. Kromě toho přednesl dlužník ve sporu, že má jinde značné jmění, takže si může dovoliti míti služku, což však není v souhlasu s jeho nynějším tvrzením, že, jsa zcela nemajetným, nemůže míti tak velký byt pro vlastní potřebu a že ho má jen k vůli podnájmu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předmětů bytového zařízení, jejichž vyloučení s exekuce se domáhá, nepotřebuje dovolací rekurent podle svých vlastních údajů pro sebe nebo pro členy své rodiny, po případě pro služebné, s ním ve společné domácnosti žijící, nýbrž k tomu, by mohl byt se zařízením pronajímati, což, jak tvrdí, jest jediným mu zbývajícím pramenem výživy. Podle toho nejde o předměty v § 251 ex. ř. pod čís. 1 nebo pod jiným číslem tohoto § uvedené a tudíž z exekuce vyloučené a právem rekursní soud předměty, o něž jde, z exekuce nevyloučil.

Čís. 8837.

Nelze přisouditi útraty úspěšného návrhu na opravu rozsudku.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1929, Rv I 80/28/4.)

Nejvyšší soud vyhověl návrhu odpůrců dovolatelky na opravu rozsudku dovolacího soudu a zamítl návrh odpůrců dovolatelky na náhradu útrat návrhu na opravu rozsudku. V tomto směru uvedl v

d ů v o d e c h:

Výrok o útratách návrhu na opravu rozsudku spočívá na ustanovení poslední věty § 422 c. ř. s. Zákon v tomto ustanovení nechce v návrhu na pouhou opravu patrné nesprávnosti rozsudku, již lze odstraniti jeho opravou, shledávati úkon, potřebný k sledování práva podle § 41 c. ř. s., nýbrž úkon strany, jímž má býti docíleno správné a bezvadné formulace rozsudku, jehož útraty postihují stranu samu.

Čís. 8838.

Zmatečnost podle § 477 čís. 9 c. ř. s. nelze spatřovati v tom, že soud rozhodl rozsudkem, ač měl správně rozhodnouti usnesením, aniž v tom, že uvedl v rozhodnutí, že se »soud usnesl, pokud se týče uznal právem«.

Předpis § 29 c. ř. s. o zastupování advokáty na okresním soudě nevztahuje se na toho, kdo vystupoval jako zástupce (magistrátní úředník), nikoliv jako zmocněnec obce.

Nedostatek podpisu advokáta na odvolacím spise jest formální vadou, jež může míti v zápětí odmítnutí odvolání, avšak nemůže opodstatniti zmatečnost, nanejvýš zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. Tato vada nemůže již býti vůbec uplatňována, jakmile odvolací soud odvolací spis přijal a věcně vyřídil.

Námítky proti prohlášení pronajímatele, jež není výpovědi, jsou nepřipustné a jest je odmítnouti. Proti sdělení obce nájemci, že podle § 31 (1) čís. 5 zák. na ochr. náj. ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. se obecní zastupitelstvo usneslo na výpovědi, nelze podati námítky.

(Rozh ze dne 4. dubna 1929, Rv I 169/29.)

Obec hlavního města Prahy poslala žalované straně dne 10. února 1928 dopis tohoto znění: »Ústřední městské zastupitelstvo hlavního města Prahy usneslo se ve schůzi dne 6. února 1928, by Vám byla dána čtvrtletní výpověď z nájmu bytu obj. č. IV sestávající ze dvou pokojů, kuchyní v obecním domě čp. 8 v Praze I. O tom Vám tímto dávám vědět«. Žalovaná strana viděla v tomto dopisu mimosoudní výpověď a podala proti němu námítky, jímž s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a mimosoudní výpověď zrušil. O d v o l a c í s o u d »usnesl se pokud se týče uznal právem, že se napadený rozsudek mění v ten rozum, že se námítky proti výpovědi odmítají«.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu (označenému stranou jako dovolání).

D ů v o d y:

Odvolací soud vyhověl odvolání, změnil, v pravdě odstranil a tedy zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl námítky proti výpovědi jako nepřipustné. Neměl tudíž vydati rozhodnutí ve formě rozsudku, nýbrž ve formě usnesení, proti němuž byl vhodným opravným prostředkem rekurs. Podala-li žalovaná strana místo rekursu dovolání nebo dovolací stížnost, uplatňujíc tam veškeré dovolací důvody vypočtené v § 503 c. ř. s. pod